

Évközi IV. vasárnap – 2012. január 28. – B év

Egy fiatal részt vett a sivatagban rendezett futóversenyen. Mivel jó kondiban volt, messze megelőzte a társait, s elszakadt tőlük. Azonban az egyhangú homokbuckák között utat tévesztett, s elveszítette a helyes irányt. Többórányi hiábavaló kóborlás, keresgélés után se látott egyetlen élő lelket sem. A delelő Nap tüze szinte kalapácsütés szerűen csapta meg a forróságával. A fiú kimerült, erejét vesztette, s leroskadt egy kopár szikla tövében, ahol egy sivatagi út vezetett át. „Vizet, vizet!” – kiáltozott rekedten. Hamarosan arra hajtott terepjáróján egy orvos, aki híres diagnoszta volt. Lefékezett a fiú mellett, és kioktatta: „Fiatal barátom! Ne feledd, hogy egy egészséges szervezetnek legalább napi másfél liter vízre van szüksége! Ez kell neked is, nem az a sok moslék, amit ti isztok általában!” Azzal továbbhajtott. Arra járt egy vegyész is, aki szintén hallotta a fiú egyre halkuló segélykiáltását. Elmagyarázta a fiúnak a víz képletét, áradozott a csodálatos kapcsolatról, ami a vízmolekulákat összeköti, aztán ő is továbbment. Hamarosan egy pap közeledett az úton. Hallva a fiatal nyöszörgését, elkezdett prédikálni arról, hogy a víz tulajdonképpen az örök élet forrását jelképezi, tehát valami lelki dolgot. Egy részeg is elment az úton, aki váltig erősítgette, hogy a pálinka lényegesen többet ér, mint a víz. Mindenki ellátta a fiút jó tanáccsal, de senki nem oltotta a szomját.

A mai evangéliumban kétszer is előfordul a „hatalom” kifejezés, mégpedig egy bizonyos tanítással kapcsolatban. Jézus úgy tanít, „mint akinek hatalma van, s nem úgy, mint az írástudók”. Amikor pedig szavára az ördögök is kitarakodnak a megszállottból, az emberek szintén tanításának a hatalmát magasztalják, amely ilyen csodákra is képes. Hogyan lehet hatalma egy „tanításnak”? Mitől van hatalma a szavaknak? Mert hogy van hatalma az emberi szónak, az kétségtelen tény. Mindig, amikor indítást adnak valakinek valamire, amikor kiváltanak valamilyen cselekvést, megtapasztaljuk ezt a hatalmat. Milyen sokan rámozdulnak egy-egy jól megreklámozott árucikkre. Milyen indulatokat tud támasztani egy-egy ügyesen megfogalmazott uszító irat, mint pl. Hitler „Mein Kampf” könyve, stb. stb. Azonban helytelenül értelmeznénk a „hatalom” kifejezést, ha a pusztító, romboló erőre gondolnánk elsősorban! Nem a pusztításhoz, romboláshoz, hanem éppen az építéshez, valami jónak a megalkotásához van szükség igazi hatalomra. Jézus szavainak ilyen értelemben volt hatalma, s előtte a próféták tanításainak is évszázadokon át.

Ugyanakkor éppen manapság azt is nagyon sokszor tapasztaljuk, hogy a szavak üresen csengenek, nincs bennük erő, a tanítások nem érik el céljukat. Hány és hány értelmetlenül végigült tanóra, ami szinte semmit nem vált ki a diákokból! Hány és hány üres szócséplés, politikai vita, hatástalan reklám! Oka ennek az is, hogy napjainkra túl sok helyről, túl sokféle információ éri el az embereket, s a befogadóképesség, a figyelem nagyon is véges. Még inkább oka azonban a szavak hatástalanságának az, hogy valóban nem közvetítenek fontos üzenetet a hallgatók számára. Nem azt mondják, nem azt fejezik ki, amire az embernek valóban szüksége lenne. Olyasmire akarják rávenni őket, ami nem az ő érdekük, nem építi a boldogságukat. Olyasmire akarják megtanítani őket, amire nincs szükségük. Olyasmit akarnak eladni nekik, amire nincs igényük, stb. stb. Persze vannak, akik ezekre a szavakra is hallgatnak, befolyásolhatók olyan dolgokban, ami nem róluk szól, de minél többet csalódnak, annál inkább érzéketlenné, süketté válnak. Sokszor sajnós már olyasmire is, ami nagyon is fontos lenne számukra.

Jézus tanításának miért is volt hatalma, és van hatalma napjainkban is? Miben különbözött az írástudók szavaitól? Elsősorban abban, hogy teljes hitelesség volt mögötte. Jézus maradéktalanul meg is élte mindazt, amit tanított, szavainál sokkal nagyobb súllyal esett latba a példaadása. Amiről beszélt, nem elvont, magasztos igazságok sora volt csupán, hanem ÉLET. Megélhető magatartás, ami vonzotta az embereket. Másrészt Jézus olyanokhoz beszélt, akiket a szívük mélyéig ismert, s akiket végtelenül szeretett. Szavai ott, akkor és abban

találtak meg az embereket, ahol, amikor és amiben szükség volt rájuk. Nem fejek fölött elszálló tanítást hirdetett meg, hanem az emberek életének konkrét eseményeihez szólt hozzá, konkrét szükséghelyzetekben nyújtott vigasztalást, erőt, biztos útmutatást. Nem olyan válaszokat fogalmazott meg, amelyekre még ezután születik meg a kérdés, ha egyáltalán megszületik valaha, hanem valós kérdésekre és problémákra felelt. Az emberek érintve érezték magukat az evangélium által, állásfoglalásra, konkrét válaszra érezték leküzdhetetlen késztetést, nem maradhattak közömbösek. Ebben állt Jézus tanításának hatalma. Még akkor is, ha nem mindenki válaszolt igennel, ha nem mindenki döntött Jézus tanítása mellett, közömbös és hallgatag senki nem maradt. A gonosz lelkek is kiáltozni kezdtek, ők is megvallották, hogy „Jézus az Isten szentje”, még ha nem is akarták elfogadni Őt.

Mikor lehet a mi szavainknak is súlya, érvénye? Mikor tudjuk mi is hatalommal hirdetni azt, ami meggyőződésünk? Akkor, ha szavaink szoros kapcsolatban állnak az örök igazsággal, vagyis Istennek az emberhez szóló üzenetével. Az ember Isten teremtménye, Isten ismer és szeret bennünket a legmélyebben. Amit Ő mond nekünk, ahhoz mindig közünk van, az mindig fontos és boldogító számunkra. Ezért ha Isten Igéjével párhuzamba állíthatók a szavaink, s nem ellentmondanak annak, akkor nem lényegtelenek és érdektelenek. Ugyanakkor természetesen fontos, hogy ott legyen a tanításunk mögött a hitelességünk is: életmódunk egyezzen meg mindinkább azzal, amiről beszélünk! Valamint elengedhetetlen az is, hogy minél személyesebb, mélyebb kapcsolatba kerüljünk a befogadóval: érezze meg, hogy szeretettel vagyunk iránta, élete, sorsa nem közömbös nekünk! Ha igyekszünk megismerni és megszeretni a másikat, akkor fogunk tudni valóban „őhozzá és őrá” beszélni. Akkor tudjuk az ő életének konkrét eseményeihez kötni a tanítást, akkor nem lesz számára üres szócséplés mindaz, amit mondunk. Fontos, hogy mindazok, akik az evangélium hirdetésének feladatát vállalják fel, ne tévesszék szem elől ezeket a szempontokat! Ha Jézus példáját követve, segítségét felhasználva „hatalma” lesz a szavainknak, attól sem kell félnünk, hogy lesznek, akik ellentmondanak, ellenállnak! Igen, lesznek ilyenek is, de mindig lesznek – talán nem is kevesen – akik elfogadják a tanítást, s épülnek, gazdagodnak általa.